

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ 14Η. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, 1880. ΔΥΟ. 261.

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην τών τακτικῶν ανταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἕνευ προκληρωτέσ.

'Εξωτερικῶ φρ. 2.

'Εν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 39.

Η ΛΟΦΩΤΗ ΓΡΕΒΑ.

Πτηνόν μέ τραχηλιάν ὁμοιάζει τὸν «λαγόν μέ πε- τραχλι», καὶ ὅμως ἢ προκειμένη εἰκὼν οἷσ παριστᾶ πράγματι τοιοῦτον πτηνόν, τὸ ὁποῖον εὑρίσκειται ἐν Ἀγγλίᾳ καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Εἶναι ἡ Λοφωτὴ Γρέβα.

Ἐχει, καθὼς βλέπετε, ὄχι μόνον τραχηλιάν ἀλλὰ καὶ λοφίαν, ἣτις διαιρεῖται εἰς δύο, διὰ τοῦτο καὶ λέγεται Λοφωτὴ Γρέβα. Εἶναι δὲ καὶ ὠραιότατον πτηνόν, διότι ἔχει στῆθος λευκόν ἢ ἀργυρόχρουν, τὸ ὁποῖον στίλβει ὡς μετὰ κατεργασμένη τὸ λοιπὸν σῶμα ἔχει διαφόρους βαθείας σκιάς ἐρυθράς.

Ἡ Γρέβα ἀγαπᾷ τοὺς βάλτους καὶ τὰ ἐλώδη μέρη, ὅπου ὑπάρχει ποταμοὶ ἢ θάλασσα, δηλ. συχνάζει καὶ εἰς τὰ γλυκῆ καὶ εἰς τὰ ἀλμυρὰ ὕδατα. Κάνει τὴν φωλεάν της εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὄχθης, συσσωρεύουσα ἐπὶ χορτάρια· ἐκεῖ δὲ ἐναποθέτει τέσσαρα αὔγα. Τὰ νεογνά της γεννῶνται ἀνευ λοφίας ἢ τραχηλιάς.

Τὸ πτηνόν τοῦτο δὲν εἶναι περιπατηκόν, στέκει δὲ δὲν λείπει ἢ ἀμαρτία.

εἰστοὺς πόδας τοῦ τόσονα δεξίως, ὥστε μέ χιλία βάσανα κατορθώνει νὰ κάμη δύο βήματα. Ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὅμως κινεῖται μὲ πολλὴν χάριν καὶ ταχύτητα. Εἶναι βουτηχτὴς περιφημοῦς δύνатаи νὰ ἐξῆσ ὑποκάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, εὐκόλως σχεδὸν ἔσον καὶ ἐπάνω. Προβάλλει τὴν κεφαλὴν της διὰ μίαν στιγμὴν διὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοήν, καὶ πάλιν γίνεται ἀφαντοῦς ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ὅταν δὲ ἐξέλθῃ ὀλοτελῶς, οὔτε μία σταγὼν ὕδατος δὲν μένει ἐπάνω της· τὸ ἀργυρόχρουν στήθος της εἶναι στιλπνόν καὶ στεγνόν, ὡς ἂν οὐδέποτε εἶχεν ἐγγίσει τὸ ὕδωρ.

Δυστυχῶς ἕνεκα τῆς ὠραιότητός της ἡ Γρέβα σχεδὸν ἐξήφανισθῆ ἐν Ἀγγλίᾳ, διότι τὰ πτερά καὶ τὸ στήθος της ἀποτελοῦν περιζήτητον κόσμημα διὰ τοὺς πῖλους τῶν κυριῶν. Καὶ οὕτω φονεύονται κατὰ χιλιάδας τὰ ὄρα καὶ ἄθῳα ταῦτα πτηνά, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὰς πολυτελεῖς ἀπαιτήσεις τῶν φιλαρέσκων γυναικῶν.

Ἡ Λοφωτὴ Γρέβα.

• Ἐν τῇ πολυλογία

(Παρομ. Γ. 19).

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' επιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(*Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταβάσεώς των εἰς τὸ Δόρφλν, ἡ Χαΐδη εἶπεν εἰς τὸν παπῶ της ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυροῦλα ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος. Ἄλλ' ὁ παπῶς δὲν ἔπτερξεν, εἰπὼν, « οὔτε σήμερον, οὔτε αὔριον δὲν δύνασαι νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, τέκνον μου, διότι ἡ χιὼν ἔπτεσε πολλή καὶ ἀκόμη χιονίζει. Ἐὰν δὲ ὁ εὐρρωστος Πέτρος δὲν δύναται νὰ καταβῇ πρὸς ἡμᾶς, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναβῇ κοράσιον μικρὸν καὶ ἀδύνατον ὡς σύ, τέκνον μου; Θὰ χωθῆς ἕως εἰς τὸν λαμὸν εἰς τὴν χιὼν, πρὶν κάμῃς δέκα βήματα πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκεῖ θὰ εὕρῃς τὸν τάφον σου. Ὅχι, Χαΐδη, πρέπει νὰ περιμένῃς ἕως οὗ σκληρυνθῇ ἡ χιὼν καὶ ὁ Πέτρος καταβῇ καὶ καταταχθῇ εἰς τὸ σχολεῖον, καθὼς ἀπεφασίσαμεν, καὶ (τότε ἀναβαίνεις μαζί του.) »

Πράγματι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ καιρὸς μεταβλήθη, ἡ δὲ σκληρυνθεῖσα χιὼν διευκόλυε τὴν κατάβασιν τοῦ Πέτρου, ὅστις ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐφοδιασμένος μὲ ὄλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ σχολεῖον, καθ' ἣν ὥραν ὁ παπῶς καὶ ἡ Χαΐδη εἶχον καθῆσαι νὰ γευματίωσιν. Ἀφοῦ δὲ τοὺς καλημέρισε, τοὺς ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἡ χιὼν ἦτο τόσοσ ἐσκληρυνμένη, ὥστε τὸ ἔλκυσθρον τοῦ ἐγγλίστρα ἐπάνω της ὡς γυαλί.

— Λοιπόν, ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη, τώρα ἡμπορῶ νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὴν κυροῦλα;

— Βεβαίότατα, ἀπεκρίθη ὁ παπῶς. Τώρα δέ, Πέτρε, ἔλα νὰ φάγῃς μαζί μας, καὶ ἀφοῦ καταγραφῆς εἰς τὸν καταλογον τοῦ σχολεῖου, ἀναβαίνεις μὲ τὴν Χαΐδην εἰς τὸ ὄρος.

Οὕτως ὁ Πέτρος ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν, διότι τὸ ταξειδάκι τοῦ ἐπὶ τῆς χιὼνος τοῦ εἶχε δώσει ἀρκετὴν ὄρεξιν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο χαρμώσῃος διὰ τὸν Πέτρον. Ἐχαιρε δὲ ἀναλογιζόμενος, ὅτι θὰ ἐμάνθανε γράμματα καὶ ἴσως καμμίαν φορὰν θὰ ἐγιγνετο καὶ αὐτὸς μεγάλος ἄνθρωπος, ὡς ἐκείνουσ, περὶ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀκούσει τὴν κυροῦλα καὶ τὴν μητέρα του νὰ λέγουν.

Τέλος ὁ παπῶς εἶπεν εἰς αὐτοὺσ ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἀναχωρήσουν, ἀφοῦ δὲ ἡ Χαΐδη ἐστολισθη καλῶς μὲ τὸ χειμερινὸν σάλι, τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Κλάρα τῆς εἶχε στείλει, ἀπεχαιρέτησαν τὸν παπῶ καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνουν εἰς τὸ ὄρος. Ἄλλ' ἡ ἀνάβασις δὲν ἦτο τόσοσ εὐκολοσ, ὅσον

ἐφαντάζετο ἡ Χαΐδη. Ὅθεν μὲ πολὺν κόπον ἐφθασαν εἰς τὴν καλύβην τῆς κυροῦλασ.

Αἱ δύο γυναῖκεσ ἐχάρησαν πολὺ νὰ ἴδουν πάλιν τὴν Χαΐδην, ἰδίωσ ἡ κυροῦλα, ἡ ὁποία ἦτο κλιντήρησ ἕνεκα τοῦ ψύχουσ.

— Καὶ διατὶ εἶσαι εἰς τὸ κρεββάτι, κυροῦλα; ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη, ἐναγκαλισθεῖσα τὴν τυφλὴν γραιάν.

— Διότι δὲν εἶμαι τόσοσ καλά, ἀγάπη μου, τὸ δὲ ψύχοσ εἶναι τόσοσ βαρὺ, ὥστε κατ' ἄλλον τρόπον δὲν δύναμαι νὰ ζεσταθῶ, ἐλπίζω ὁμοσ νὰ σηκωθῶ μετ' ὀλίγον. Χαίρω δὲ πολὺ, διότι ἤλθεσ νὰ μὲ ἴδῃσ καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ ἀναγνώσῃσ πάλιν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βιβλίον.

— Βεβαιοτάτα, κυροῦλα μου, ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη, καὶ ἀμέσωσ ἔτρεξεν εἰς τὸ μικρὸν ἀρμαράκι καὶ ἐπῆρε τὸ βιβλίον, καὶ ἤρχισε νὰ ἐκλέγη καὶ νὰ ἀναγινώσῃ τοὺσ ὕμνοσ, τοὺσ ὁποίουσ ἐγνώριζεν ὅτι ἤρρεσκον εἰς τὴν γραιάν, ἐνῶ αὐτὴ ἤκροάζετο μὲ ἐσταυρωμένασ χεῖρασ καὶ μὲ πρόσωπον ἱλαρόν.

Αἴφνησ ἡ Χαΐδη ἐσταμάτησε καὶ ἠρώτησε τὴν γραιάν. « Δὲν αἰσθάνεσαι τώρα καλλίτερα, κυροῦλα; »

— Πραγματικῶσ εἶμαι καλλίτερα, — εἶπεν ἡ κυροῦλα, ἡ παρουσία καὶ οἱ λόγοι σου ἔχουν θαυμαστόν ἀποτέλεσμα εἰς ἐμέ. Ἐξακολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὕμνου, παρακαλῶ.

Οὕτωσ ἡ Χαΐδη ἀνέγνωσε τὸν ὕμνον ἕωσ ὅτου ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν στροφὴν.

Ὁ μακαρία Χαναάν,
Δυνάμεθα στὰσ ὄχθασ σου,
Νὰ ἴδωμεν γῆν ἱλαράν,
Νὰν καὶ πόλιν τοῦ Θεοῦ.
Ἀγρόπνωσ καὶ μὲ προσοχὴν
Διαπερνῶμεν τὴν ἰδδὸν
Ὅθεν τραχέϊαν καὶ στενὴν
Πλὴν φέρουσαν πρὸς τὸν Θεόν..

Πόσων εὐχάριστοσ ἡ στροφή αὐτὴ! ἐξεφώνησεν ἡ τυφλὴ γραιά, ἐπαναλαβούσα αὐτὴν, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν της ἔλαμπεν ἐκ χαρὰσ.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΥΦΛΩΝ.

Κύριόσ τις περιγράφει ὡσ ἐξῆσ μίαν ἐκδρομὴν ἐπὶ ποδηλάτων (βελουσιπέδ), τὴν ὁποίαν ἔκαμον μερικοὶ τῶν μαθητῶν τῆσ Σχολῆσ τῶν Τυφλῶν ἐν Νορουουδ, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου.

«Τὴν ἕκτην π. μ. τῆσ 9 Ὀκτωβρίου 1888 μὲ

ἐξύπνησαν αἱ φωναὶ τῶν μαθητῶν, οἱ ὅποιοι ἐκτύπουσαν τὰς θύρας ἀλλήλων φωνάζοντες, «Σηκώθητε, εἶναι ὠραῖος καιρὸς.» Ἐνεθυμήθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ κάμωμεν ἐκδρομὴν μέχρι τῆς Δάρβεϋ ἐπὶ ποδήλατων, καὶ ἔσπευσα νὰ κατέλθω ἐκ τοῦ δωματίου εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἐκεῖ εὔρον τὸν Διευθυντὴν κ. Κάμπελλ καὶ τοὺς μαθητὰς δραστηρίως καταβροχθίζοντας τὸ πρόγευμά των. Οἱ μαθηταὶ ἦσαν ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει διὰ τὴν ἐπιχειρήσασαν διασκεδάσειν, καὶ διαρκῶς μᾶς ἠρώτων ἂν πράγματι ἡ ἡμέρα ἦναι καλὴ. «Ἄ! τί περιφροναί! Τί διασκεδάσει πού θὰ κάμωμεν σήμερον!»

Μετ' ὀλίγον ἀνεχωρήσαμεν πεζῇ μέχρι τοῦ καταστήματος τῆς Ἐταιρίας Ρούτζ, ἣτις κατασκευάζει ποδήλατα, καὶ γενναιοδῶρως εἶχε δωρήσει πολλὰς τοιαύτας μηχανὰς εἰς τὴν Σχολὴν. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ ἀναβῶμεν εἰς τὰ ποδήλατά μας καὶ ἀφοῦ μᾶς φωτογραφήσῃ φίλος τις, νὰ ἐκκινήσωμεν διὰ τὴν Δάρβεϋ.

Ἐδῶ πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ταξειδεύσωμεν ἕκαστος ἐπάνω εἰς χωριστὸν ποδήλατον, διότι βεβαίως πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος τοὺς ὀφθαλμοὺς του, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ὀδηγήσῃ ποδήλατον. Οἱ κ. Ρούτζ λοιπὸν μᾶς ἔκαμεν μίαν σειρὰν ἀπὸ 8 ποδήλατα, ἠνωμένα μὲ μοχλοὺς καὶ κλειδώσεις, καὶ ἄλλην ἀπὸ 4 ποδήλατα. Οὕτω δὲ ἐκάθητο εἰς ὀδηγὸς ὑγιῆς τὴν ὄρασιν ἐπὶ κεφαλῆς ἕκαστης σειρᾶς καὶ ὀδηγεῖ, οἱ δὲ τυφλοὶ ἐκάθητο κατὰ σειρὰν ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ μὲ τοὺς πόδας των ἤλαυνον τὰς μηχανὰς πρὸς τὰ ἔμπροσ. Οὕτω καὶ οἱ τυφλοὶ ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσουν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ποδηλάτου χωρὶς κίνδυνον.

Ἀφοῦ ἐφωτογραφήθημεν, ἐγὼ ὡς ὀδηγὸς τοῦ ὀκταπλοῦ συρμοῦ, ἔδωκα τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἐξεκινήσαμεν, προπεμφθέντες μὲ ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα ὑπὸ τῶν παρισταμένων. Διήλθομεν ἀσφαλῶς ὅλας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἕως ὅτου τέλος ἐξήλθομεν εἰς τὴν μεγάλην ἀμαξιτὴν ὁδόν, ἣτις ἐλαύνει πρὸς τὴν Βάρνερ καὶ Δάρβεϋ. Ἐκεῖ εὔρομεν ἀνήφορον διάστημα 11 μιλίων, καὶ εἶναι πάντοτε κοπιαστικὸς ὁ ἀνήφορος εἰς τὸ ποδήλατον. Ἄλλ' οἱ τυφλοὶ ἦσαν ἐν μέθῃ διασκεδάσεως, μὲ τὴν ἀσυνήθη αὐτὴν προέλασιν καὶ ὁ κόπος δὲν τοὺς ἔκαμεν καμμίαν ἐντύπωσιν.

«Οὐρᾷ! ἐφθάσαμεν εἰς Βάρνερ! Τί ζέσθη! Ἄλλὰ καὶ τί λαμπρὰ διασκεδάσεις αὐτὰ τὰ ποδήλατα!» Μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν εἰσήλθομεν, εἰς Βάρνερ καὶ ἐσταματήσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Σώλοβουρ. Ἄρμς, ὅπου λαμ-

πρὸν ἄριστον μᾶς ἐπερίμενε! Ἐκεῖ ἐκαθήσαμεν μὲ μεγάλην ὄρεξιν καὶ τὰ φαγητὰ ἤρχισαν νὰ ἐξαφανίζονται ἀστραπηδόν. Ἐγελάσαμεν δὲ ἀρκετὰ, ὅταν ἀνεκαλύφθη ὅτι ἀκριβῶς οἱ ἡμίσεις ἐξ ἡμῶν εἶχον φάγει χοιρινόν, οἱ δὲ ἄλλοι ἡμίσεις βοδιόν. Ὅταν πάλιν ἀνέβημεν τὰς μηχανὰς μας, οἱ «βοδινοὶ» δισχυρίσθησαν ὅτι οἱ «χοιρινοὶ» δὲν εἶδον πλέον ὅπως ἔπρεπεν, οἱ δὲ «χοιρινοὶ» πάλιν ἀπεκρίνοντο ὅτι οἱ «βοδινοὶ» εἶχον φάγει τόσοον ὑπερβολικῶς, ὥστε ὄχι μόνον νὰ δουλεύσουν πλέον δὲν ἦσαν ἱκανοὶ, ἀλλὰ καὶ βᾶρος πολὺ εἶχον προσθέσει!

Ἐν τούτοις, μὲ τὰς ἀστείότητας αὐτάς, τόσοον ταχέως ἐπροχωρήσαμεν, ὥστε τὴν 6 μ. μ. ἐσταματήσαμεν εἰς Δώνσταμπλ, διανύσαντες ἀπὸ πρωίας διάστημα 45³/₄ μιλίων!

Τὴν ἐπομένην πρωίαν περὶ ὥραν 8¹/₂ π. μ. πάλιν ἐξεκινήσαμεν ἡμεθα καὶ ὀλίγον κουρασμένοι ἐκ τῶν κόπων τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἀλλὰ τόσοον ζωογόνος ἔλαμπεν ὁ ἥλιος, ὥστε μετ' ὀλίγην ὥραν παρήλθεν ἡ κούρασιν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο σπανία τῶ ὄντι διὰ τὸ κλίμα τῆς Ἀγγλίας! Αἱ πεδιάδες, οἱ λόφοι, αἱ κοιλάδες, τὰ δάση, ὅλα ἦσαν ὠραῖα καὶ χαροποιά. Ἡ ζωογόνος αὐρα τοῦ Ὀκτωβρίου, τὰ κελαδῆματα τῶν πτηνῶν, αἱ ἀστείότητες, τὰ διηγῆματα καὶ οἱ γέλωτες τῶν μαθητῶν ἔκαμον τὴν πρωίαν νὰ περάσῃ τόσοον εὐχαρίστως, ὥστε ἐξεπλάγημεν ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς Νορθάμπτον, περὶ ὥραν 12¹/₂ διανύσαντες διάστημα 32 μιλίων. Ἐκεῖ ἐπροσμενομεν νὰ φάγωμεν, ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν φρίκην μας, ὅταν ἐμάθομεν ὅτι ὁ τηλεγραφητής, ὅστις ἔστειλε τὸ τηλεγράφημά μας, εἶχε παραγγεῖλη νὰ ἦναι τὸ γεῦμα ἕτοιμον εἰς τὰς 2. 45 μ. μ. ἀντὶ εἰς τὰς 12. 45! Τί νὰ κάμωμεν; ὁ ξενοδόχος οὐτε εἶχε κἄν ἀρχίσει τὰς προτοιμασίας του, ἡμεῖς δὲ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ περιμείνωμεν ἕως τὴν 3 μ. μ. ὕστερον ἀπὸ ὄρομον 32 μιλίων! Εὐτυχῶς κύριοι τινες ἔμποροι, οἵτινες ἠτομεάζοντο νὰ φάγουν εἰς ἄλλο δωμάτιον, ἀκούσαντες περὶ τοῦ λάθους, μᾶς προσεκάλεσαν νὰ συμπάγωμεν μετ' αὐτῶν, τὸ ὅποιον καὶ ἐδέχθημεν μὲ μεγάλην εὐγνωμοσύνην! Ἐκεῖ μὲ εὐχάριστον συνομιλίαν παρήλθεν ἀρκετὴ ὥρα, καὶ ὅταν τοὺς ἀπεχαιρετήσαμεν, ἡμεθα ὡσάν παλαιοὶ φίλοι.

Ἀφοῦ ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τὸ Νορθάμπτον εὔρομεν τόσοον ἀνωφερῆ μέρη καθ' ὁδὸν ἀρκετάς φορές ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ καταβῶμεν ἀπὸ τὰς μηχανὰς καὶ νὰ ἀνέλθωμεν πεζῇ, σύροντες τὰς μηχανὰς μας. Κατελύσαμεν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς Χάρβρο, καὶ τὸ πρῶν ἐξεκινήσαμεν εἰς τὰς 6¹/₂ διότι φίλοι τινες μᾶς ἐπρόσμενον εἰς ἀπόστασιν 15

μιλίων τὴν 8 π. μ. Ἡ πρωία ἦτο ὀρηχλώδης καὶ σκοτεινή, ἐν τούτοις δὲν ἠργήσαμεν. Εὐρόντες τοὺς φίλους μας ἐφωδιασμένους καὶ αὐτοὺς μὲ ποδήλατα, ἐξηκολουθήσαμεν τὴν πορείαν μας τόσον ταχέως, ὥστε ἐσταματήσαμεν ἐπὶ μίαν ὥραν διὰ νὰ μὴ φθάσωμεν εἰς Δάρβευ προ τῆς διωρισμένης ὥρας.

Τρία μίλια ἔξω τῆς Δάρβευ μᾶς συνήντησεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Δάρβευ Ποδηλατικού Συλλόγου καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ Σύλλογος μᾶς προετοιμάζει ὑποδοχὴν καὶ ἐπίσημον συνοδείαν. Τὴν 1 μ. μ. ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γέφυραν τῆς Δάρβευ, καὶ ἐκεῖ μᾶς ἐπεριμένον τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, μὲ τὰ ποδήλατά των. Ἀμέσως παρετάχθησαν καὶ μᾶς ἐσυνώδευσαν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως μέχρι τοῦ καταλύματός μας ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, ἐνῶ εἰς ἄλλας τὰς ἑδούς πλήθη κόσμου ἐζητω-

κραύγαζον ὑπὲρ τῶν τυφλῶν ποδηλατιστῶν, οἵτινες εἶχον κάμει ἀσφαλῶς καὶ ταχέως ταξίδιον 138 μιλίων! Οὕτως ἐλθεῖ μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον εὐχαρίστους ἐκδρομὰς, εἰς τὰς ὁποίας ποτὶ ἔλαβον μέρος.»

Οἱ τυφλοὶ οὗτοι νέρι μὲ τὰ ποδήλατά των πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἐκθεσιν τῶν Παρισίων, ὅπου θὰ ἴδῃ καὶ ὁ κόσμος πόσον ηὔρυνθη ὁ ἄλλοτε στενὸς κύκλος τοῦ βίου τῶν τυφλῶν.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ.

Ὁ μέγας οὗτος πατὴρ τῆς ἐκκλησίας ἐγεννήθη ἐν Ταγᾶστῃ τῆς Βορείου Ἀφρικῆς τὸ 354 μ. Χ. Ὁ πατὴρ του ἦτο εἰδωλολάτρης, ἀλλ' ἡ μήτηρ του εὐσεβὴς Χριστιανή, καὶ εἰς αὐτὴν ἐχρε-

ώσθη ὁ Αὐγουστίνος τὴν ἀνατροφὴν του, ἥτις εἰς ἄλλας τὰς ὑστερὸν περιπετείας του δὲν ἐπαύσε νὰ ἐξακαθῆ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ.

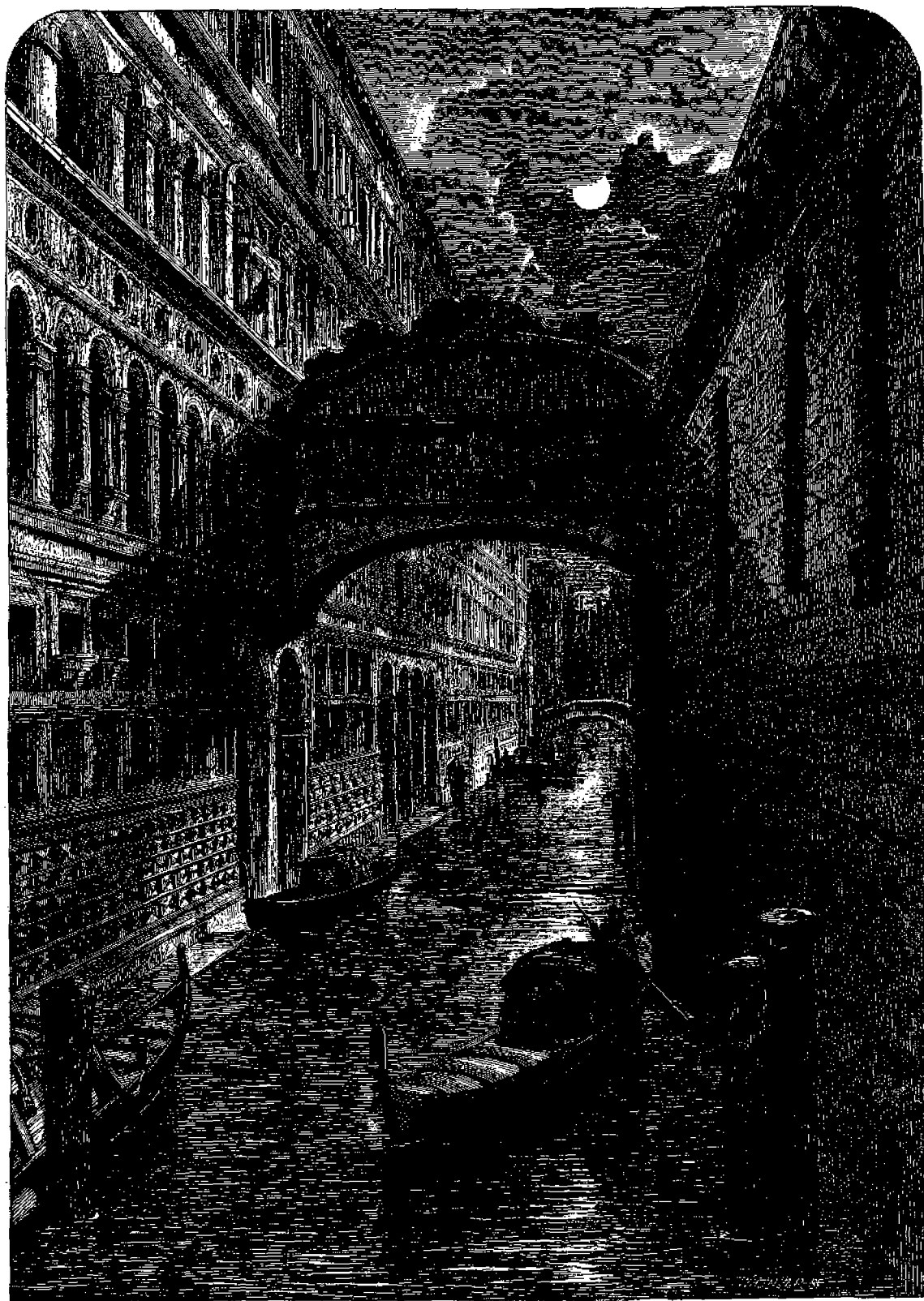
Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ νεαρὸς Αὐγουστίνος ἤγαπα μόνον τὰ εὐκολώτερα καὶ τερπνώτερα—εἰς τὰς ἐμβριθεῖς καὶ στριφνάς σπουδὰς οὐδέ ὅλως ἐπέδιδετο. Οὐδέποτε δὲ ἐξέμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, ὅτι εἶχε καὶ μνημονικὸν ἄριστον καὶ πολὺ φιλόδοξος ἦτο. Εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν στέγην ἐκ τοῦ σχολείου τῆς

Αὐγουστίνος.

Μαδαύρας καὶ ἠναγκάσθη νὰ μὲν ἀεργὸς ἐπὶ ἐν ἔτος, ἐνεκεν ἐλλείψεως μέσων ὅπως σπουδᾶσῃ εἰς τὴν Καρχηδόνα. Τὸ ἔτος αὐτὸ εἶχε κακίστην ἐπιρροὴν εἰς αὐτόν. Ἔβλεπε κακοὺς συντρόφους καὶ πολλακίς ἐκαυχᾶτο ἀκόμη διὰ ἀμαρτίας, τὰς ὁποίας δὲν εἶχε διαπραξῆ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ πατὴρ του ἀπέθανε καὶ μόνον διὰ τῆς γενναιοδωρίας ἐνδὸς συμπολίτου ἠδυνήθη ὁ Αὐγουστίνος νὰ μεταβῆ εἰς Καρχηδόνα διὰ τὰς σπουδὰς του. Ἐκεῖ δυστυχ

Ἡ γέφυρα τῶν στεναγμῶν.

χῶς πολλάκις παρεξέτραπη τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, διδάσκοντες εἰς ἠδονὰς καὶ συχνάζων ἀδιακόπως εἰς τὰ θέατρα.

Ἐπιστρέψας μετὰ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν του εἰς τὴν Ταχάστην, ἐγκατεστάθη ἐκεῖ ὡς διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, ἐπὶ ἐννέα ἔτη. Μετὰ ταῦτα μετέκρησεν εἰς Καρχηδόνα, ἀλλὶ ἐκεῖ εὗρεν ὅτι τὰ ἤθη τῶν σπουδαστῶν εἶχον χειροτερεύσει, καὶ ὅτι ἦτο χειρότερον νὰ ἦναι τις διδάσκαλος παρὰ μαθητῆς. Ἐμείνεν ὁμως ἐκεῖ, ἕως ὅτου ἦτο 29 ἔτων, ὅτε μετέβη εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐκείθεν εἰς Μιλάνον, ὅπου διορίσθη καθηγητῆς τῆς ῥητορικῆς.

Ἦτο τῷ ὄντι εὐτύχημα διὰ τὸν Αὐγουστίνον ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια τὸν ἔφερεν εἰς Μιλάνον, διότι ἐκεῖ ἦλθεν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἐπισκόπου Ἀμβροσίου, καὶ ἐπίεσθη κατ' ἀρχὰς μὲν νὰ παραιτήσῃ πολλὰς στρεβλὰς δοξασίας, τὰς ὑποίας εἶχεν ὡς λ. χ. τὸν Μανιχαισμόν, ἔπειτα δὲ καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὸν βίον του, μετανοήσας καὶ πιστεύσας πρὸς σωτηρίαν εἰς Χριστόν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων καὶ συνομιλιῶν δύο εὐσεβῶν φίλων του.

Τὸ 387 μ. Χ. ὁ Αὐγουστίνος ἐβαπτίσθη εἰς τὸν Χριστιανισμόν ὑπὸ τοῦ Ἀμβροσίου καὶ ἀμέσως ἐπίστρεψεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἀφοῦ πρῶτον ἔλαβε μετὰ δακρύων τὴν γηραιὰν μητέρα του. Ἐδαπάνησε τρία ἔτη ὡς μοναχός, ἕως ὅτου διὰ τῆς δημοφώνου ἐπιθυμίας τῶν κατοίκων τῆς Ἰππυῦς, χειροτονήθη ἐκεῖ ἱερεὺς. Ἦρχισε νὰ κηρύττῃ, καὶ τόσον εὐγλώττως, ὥστε πολλοὶ μετενόησαν καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, κινήσαντες ὑπὸ τῶν λόγων του. Μετ' ὀλίγον ἐγένετο βοηθός τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἰππυῦς (τῆς σημερινῆς Βόνας), ὅταν δὲ ἀπέθανεν οὗτος, αὐτὸς ἔλαβε τὴν θέσιν του καὶ τὴν ἐκράτησε μέχρις ὅτου ἀπέθανεν — διάστημα 35 ἔτων. Ὡς Ἐπίσκοπος, ὄχι μόνον δὲν ἔγεινεν ἀδρανέστερος, ὡς κάμνουν οἱ ἐπίσκοποι τὴν σήμερον, ἀλλ' ἀπαναντίας δραστηριώτερος.

Ἐκέρυττε καθ' ἑκάστην καὶ ἐνίοτε δις τῆς ἡμέρας κατεπολέμηε θαρραλέως πᾶν εἶδος κακίας καὶ ἀδικίας ἐπεσκέπτετο καὶ παρηγόρει τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τεθλαμμένους ἦτο ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τῆς ἐπιδειξέως εἰς τε τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν εὐσείβειαν. Ἐδαπάνη πολλὰς νυκτερινὰς ὥρας εἰς μελίτην καὶ συγγραφὴν. Εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ αὐτοκράτορας καὶ εὐπατρίδας, μὲ νομικοὺς ἱεραποστόλους, καὶ μὲ ἐπισκόπους εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης.

Ὅταν ὁ Γενσέρικος καὶ οἱ Βανδάλαι ἐφάνησαν εἰς τὰ παράλια τῆς βορείου Ἀφρικῆς, ὁ Αὐγου-

στίνος ἠρωϊκῶς ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του, ἂν καὶ ἄλλοι οἱ περὶ αὐτὸν κληρικοὶ ἤθελον νὰ φύγῃσι. Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἰππυῦς, αὐτὸς ἦτο τὸ μίγα ἠθικὸν στήριγμα τῶν κατοίκων. Ἀλλὰ δὲν ἔζησε νὰ ἴδῃ τὸ τέλος ἀπέθανε τὴν 28 Αὐγούστου 430 μ. Χ. ἡλικίας 76 ἔτων. Τὰ λείψανά του μετεφέρθησαν ὑστερον εἰς Ἰταλίαν καὶ εὐρισκονται νῦν εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Παβίας.

Τὰ διασημότερα τῶν ἔργων του εἶναι «Ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ», αἱ «Ἐξομολογήσεις» καὶ οἱ «Λόγοι.» Συνέγραψεν ὁμως μέγαν ἀριθμὸν μικροτέρων συγγραμμάτων, καὶ ἦτο δεινὸς πολεμιστῆς τῶν διαφόρων αἱρέσεων.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ.

Ἡ Βενετία, καθὼς γνωρίζετε, εἶναι ἐκτισμένη ἐπάνω εἰς 72 μικρὰ νησίδια ἐντὸς τῆς θαλάσσης, εἰς ἀπόστασιν 3—4 μιλίων ἀπὸ τὴν παραλίαν. Διὰ τοῦτο οἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως δὲν εἶναι ξηρὰ ἀλλὰ θάλασσα, καὶ οἱ ἄνθρωποι περιφέρονται μὲ λέμβους καὶ ὄχι μὲ ἀμάξας ἢ πεζῆ. Αἱ δὲ λέμβοι τῶν λέγονται γόνδολαι, καὶ εἶναι ἰδιαιτέρου σχήματος, καθὼς βλέπετε καὶ εἰς τὴν ὑπισθεν εἰκόνα.

Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστάνει μίαν ἀπὸ τὰς μικροτέρας ὁδοὺς, ἣ ὁποία ὁμως εἶναι πολὺ σημαντικὴ. Δεξιόθεν μὲν εἶναι αἱ μεγάλαι φυλακαὶ τῆς πόλεως, ἀριστερόθεν δὲ τὸ παλάτιον τῶν Δογῶν (οὕτως ἐκαλοῦντο ἄλλοτε οἱ ἄρχοντες τῆς Βενετίας), ἐνοῦνται δὲ τὰ δύο ταῦτα κτίρια διὰ μίαν γέφυραν, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐκεῖ ὑψηλά.

Ἡ γέφυρα αὕτη καλεῖται ἡ Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν, διότι δι' αὐτῆς ἐπέρναν οἱ ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κατεδικάζοντο ὑπὸ τοῦ ἀνατάτου δικαστηρίου ἐντὸς τοῦ παλατίου, καὶ μετέβαινον εἰς τὰς ἀπέναντι φυλακάς, ὅπου ἐργάζοντο οἱ δυστυχεῖς ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι πιθανὸν θὰ ἐκρατοῦντο διὰ βίον. Τῷ ὄντι πόσους στεναγμοὺς δὲν θὰ ἤκουσεν αὕτη ἡ γέφυρα!

Ἡ Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Δα Πόντε κατὰ τὸ 1589, ὅταν οὗτος ἐκτίσῃ καὶ τὰς φυλακάς, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ χωρέσουν 500 καταδικῶν. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα φαίνονται μόνον αἱ ὀπίσθιοι πλευραὶ καὶ τοῦ παλατίου καὶ τῶν φυλακῶν. Ἡ κυρία πρόσοψις ἀμφοτέρων τῶν κτιρίων, ἰδίως ὁμως τοῦ παλατίου, εἶναι πολὺ μεγαλοπρεπεστέρα.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγησι τοῦ πρώτου αἰκῶνος μ. Χ.

ΚΕΦ. Α'.

Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος μόλις ἐχρῶσιζε τὴν κορυφὴν τοῦ Καπιτωλίου καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ὑψιβρεμέτου Διός, προστάτου θεοῦ τῆς κοσμοκράτορος Ῥώμης, ἐνῶ ἡ πόλις αὐτή, μὲ τὰ παλάτια καὶ τὰ πολυτελεῆ δημόσια κτίριά της, ἐκείτο ἀκόμη εἰς τὴν σκιάν.

Ὁ μικρὸς ὄμως θόρυβος, ὅστις ἠκούετο φερόμενος ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς αὔρας, δὲν προήρχετο οὔτε ἀπὸ παλάτια οὔτε ἀπὸ ναοὺς, ἀλλὰ μακρὰν τούτων—ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ὅπου εἰσήρχετο συνοδεία ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν διαφόρων ἐθνικότητων—Ἑλλήνων, Βρεττανῶν, Αἰγυπτίων, Μαύρων κτλ.

Ἦτο συνοδεία ἀνδραπόδων, μεταβαίνουσα εἰς τὴν ἀγοράν. Ἐπρόκειτο νὰ γείνη μεγάλη πώλησις ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος πολλοὶ ἀδελφοὶ καὶ γονεῖς καὶ σύζυγοι θὰ ἐχωρίζοντο διὰ βίου. Ἐκ τῆς συνοδείας ἠκούοντο ἀφ' ἐνὸς αἱ βλασφημίας τῶν ἀνδραπόδων εἰς τὰς διαφόρους τῶν γλώσσας, ἀφ' ἑτέρου ὁ κρότος τῶν μαστίγων τῶν Ῥωμαίων ἐπιστάτων, οἵτινες ἐκτύπων συχνὰ τοὺς βραδεῖς καὶ τοὺς δυστροπούντας.

Εἰς τὸ μέσον τῆς συνοδείας ἐθάδιζε παῖς καὶ κοράσιον, κρατοῦντες ἀλλήλους ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἐνῶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ δάκρυα ἐπιπτον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν, καὶ ἔτρεμον ἀκούοντες τὰς βλασφημίας τὰς ὁποίας ἐνόουν, ἂν καὶ αἱ περισσοτέροι ἦσαν ἀκατάληκτοι εἰς αὐτοὺς. Τοὺς εἶχον τοποθετήσει οἱ κύριοι τῶν εἰς τὸ μέσον τῆς συνοδείας, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐγγίξῃ ἡ μάλιστα τοῦ ἐπιστάτου καὶ ἐλαττωθῇ ἡ ἀξία τῶν διότι δὲν ἦσαν κοινὰ ἀνδραπόδα. Τὸ κοράσιον ἐφαίνετο μὲν ἀσθενοῦς κράσεως, ἀλλὰ συνάμα εἶχε σημεῖα ἐκτάκτου ὠραιότητος, ὁ δὲ παῖς, μὲ τὸ λιγυρὸν καὶ συμμετρὸν τοῦ ἀνάστημα, ἐδείκνυε σπανίαν εὐγένειαν ὕφους.

Ἀμφότεροι ἦσαν ἐνδεδυμένοι μακρὸν λεῖνὸν χιτῶνα, ὅστις ἐδείκνυεν ὅτι ἦσαν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς ἄλλως τε καὶ αὐτὸ τὸ ἐξοχὸν παράστημα τοῦ παιδὸς ἐμαρτύρει τὴν ἐθνικότητά του.

Καὶ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔκλυπε καὶ ἐψυθίριζε λόγους παρηγόρους εἰς τὸ ὄτιον τῆς ἀδελφῆς του.

— «Θάρρει, Μύρτι μου,» ἔλεγεν, «εἶμαι σχεδὸν ἀνὴρ καὶ θὰ δουλεύσω ὅπως κερδίσω τὴν ἐλευθερίαν μας, πρῶτον τὴν ἰδικήν σου καὶ ἔπειτα τὴν ἰδικήν μου.»

Ἄλλ' ἡ ἰδέα ὅτι ἐπρόκειτο πιθανώτατα νὰ χωρισθῇ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της, ἐκάμανε τὴν Μύρτιν νὰ ἦναι ἀπαρηγόρητος.

— «Τούλάχιστον νὰ σὰς ἐπώλουν εἰς τὴν ἀγοράν τῶν Ἀθηνῶν, Κλεομένη μου, ἢμποροῦσε κάποιος φίλος νὰ μὰς ἀγοράσῃ,» ἔλεγε κλαίουσα.

— «Ἴσως καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Ῥώμην εὐρεθῇ κάποιος νὰ μὰς ἀγοράσῃ,» ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης· ἀλλ' εὐκόλως ἐβλεπέ τις ὅτι ἡ λέξις «ἀγοράσῃ» τὸν ἐπνιγε ὅταν τὴν ἐπρόφερε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραπτον, ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι ἦτο δεῦλος Ἡ Μύρτις ὅμως, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μόνον τὸν μετ' ὀλίγον χωρισμὸν ἠδύνατο νὰ συλλογισθῇ. Ὁ Κλεομένης ἦτο πλέον ὁ μόνος της φίλος καὶ συγγενῆς εἰς τὸν κόσμον.

Ἐπὶ τέλους εἰσῆλθεν ἡ συνοδεία εἰς τὴν ἀγοράν καὶ οἱ δυστυχεῖς παρετάχθησαν κατὰ ὁμάδας ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῶν, καὶ ἐκάθησαν εἰς τὰς στοὰς ἑτοιμοὶ διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀγοραστῶν. Τὰ δύο ὄμως Ἑλληνόπαιδα ἐτέθησαν μαζὺ χωριστὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων, καὶ ἡ ἐπιστάτης ἀποτόμως διέταξε τὴν μὲν Μύρτιν νὰ τακτοποιήσῃ τὴν κόμην της, τὸν δὲ Κλεομένην νὰ μὴ ἔχῃ τόσο ἀγριὸν ὕφος.

— «Αἰσθάνομαι ὄμως ἀγριος,» ἀπεκρίθη ὁ παῖς, «οἱ νόμοι σου εἶναι ἀδικοὶ, νὰ ἀφήσῃς τὸν Ῥωμαῖον δανειστὴν τοῦ πατρός μου νὰ πωλήσῃ ἡμὰς διὰ τὸ χρέος.»

— «Θὰ κάμῃς καλά, παιδί,» εἶπεν ἡ ἐπιστάτης ἀποτόμως, «νὰ μὴ ἐξετάξῃς τοὺς νόμους μας, παρά νὰ ἦσαι ὅσον τὸ δυνατόν εὐχαριστημένος.»

— «Εὐχαριστημένος! » ἐπανελάβεν ὁ Κλεομένης, «ἔμπορεῖ ὁ δεῦλος νὰ ἦναι ποτὲ εὐχαριστημένος;» καὶ στραφεὶς ἀπεσφόγγισε τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἀκουσίως τοῦ ἤρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— «Ἐννοια σου, Κλεομένη,» εἶπεν ἡ Μύρτις, τῶρα προσπαθοῦσα αὐτὴ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἀδελφόν της, «ἡ θεὰ μας Παλλὰς Ἀθηνᾶ δὲν θὰ μὰς λησμονήσῃ, καὶ πιθανὸν νὰ εὐδοκήσῃ ὥστε νὰ μὴ χωρισθῶμεν.»

Ἄλλ' ὁ Κλεομένης ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του λυπηρῶς. «Ἡ θεὰ εἶναι ὠργισμένη ἐναντίον μας, Μύρτι, καὶ τῶρα μὰς τιμωρεῖ διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ἦσον νῆπιον.»

— «Ποῖα πράγματα;» ἠρώτησεν ἡ Μύρτις, «μῆπως ὁ πατὴρ μας δὲν ἦτο μεταξύ τῶν εὐγενεστέρων Ἐπικουρείων εἰς τὰς Ἀθήνας;»

— «Ἐλογίζετο μάλιστα καὶ μεταξύ τῶν πλουσιωτέρων.»

— «Λοιπόν, πρέπει να είχε και την εύνοια των θεών,» είπεν η Μύρτις.

— «Τότε λοιπόν, δεν βλέπει, αδελφοῦλ' ἰκίμου,» είπεν ὁ Κλεομένης, «ὅτι ἀποῦ μόνον οἱ πλούσιοι ἔχουν τὴν εύνοια των θεῶν χαίρουν» ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ἔχωμεν, ἐπειδὴ εἴμεθα πτωχοί;»

— «Ναί — ἀλλὰ εἶπες ὅτι διὰ καὶ τί ἐξωρχίσθη ἡ Ἀθηνᾶ ἐναντίον μας; Εἰπέ μοι, τί εἶναι τοῦτο;»

— «Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς τί εἶναι,» ἀπάντησεν ὁ Κλεομένης, «ἀλλ' ἡ τρωφός μας μοῦ εἶπε, πρὶν φύγωμεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὅτι ἡ μήτηρ μας δὲν ἦτο ἀποθαμένη καθὼς πάντοτε ἐνομιζάμεν, ἀλλὰ εἶχε δυσαρεστήσει τὴν μεγάλην μας Ἀθηνᾶν.»

«Ἡ μήτηρ μας!» ἀνέκραξεν ἡ Μύρτις, «ὦ Κλεομένη, ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μας; διότι βεβαίως δὲν θὰ μας ἐπόλων ὡς ἀνδράποδα διὰ τὰ χρεῖα τοῦ πατρὸς μας, ἐὰν ἦτο αὐτὴ πλησίον μας.»

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Τὸ 1880 μερικαὶ δεσποινίδες ἐν Βερολίῳ ἱδρυσαν σύλλογον, τοῦ ὁποῦ τοῦ μέλη συνεφώνησαν νὰ μὴ ὑπανδρευθοῦν, ἐὰν δὲ δὲν ἐρύλαττον τὴν συμφωνίαν ταύτην, νὰ πληρώνη ἑκάστη εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ συλλόγου ποσὸν 1250 φράγ! Κατ' ἀρχὰς ὁ σύλλογος ἦτο εἰς ἀθηρᾶν κατάστασιν, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν ἤντησε μέχρι 31. Ἀφῆνος αἱ δεσποινίδες αὐτὰς κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς ματίας τοῦ νὰ ὑπακρευθοῦν, καὶ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἀπεχώρησαν, πληρώσασα τὸ πρόστιμόν των. Ἐπρέτος ἐπὶ τέλους κατὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν τοῦ συλλόγου, ἀπέμεινεν ἂν καὶ μόνον μέλος, καὶ αὐτὴ εὔρε τὸν ἴδιόν της κύριον διὰ τοῦ ποσοῦ τῶν 35,000 φρ., ὅπερ συνήχη ἀπὸ τὰ πληρωθέντα πρόστιμα! Ἀπὸ τὸ ποσὸν τοῦτο ἡ δεσποινὶς ἀπεφάσισε νὰ κρατήσῃ τὸ ἡμισυ, καὶ νὰ ἀποστείλῃ τὸ ἄλλο ἡμισυ εἰς τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Βερολίνου!

— Ἡρώκεται μετ' ὀλίγον κινητὸν θέατρον νὰ διαπλεύσῃ τὸν ποταμὸν Βόλγαν τῆς Ρωσίας. Θὰ συνίσταται ἀπὸ μέγα ἀτμόπλοιον τοῦ Ἀμερικανικοῦ συστήματος, ὅπως τὸ περιγράφωμεν εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἀγούστου, με δωματία διὰ τοὺς ὑποκριτὰς, σκηνὴν, θέατρον κτλ. Θὰ ἐπισκεφθῆ δὲ τὸς πόλεις καὶ τὰ χωρία ὅπου δὲν ὑπάρχει διαρκὲς θέατρον.

— Ὁ ἰδουκότης τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου τῆς Οὐασινγκτόνος ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα προσώπου πρὸς ἓνα διάσημον Γερουσιαστὴν, τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τὸν στρατηγὸν Κάς. Κύριός τις ἐξ ἄλλης πόλεως φίλος τοῦ ξενοδόχου, μίαν ἑσπέραν φθάσας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ μὴ εὐχαριστηθεὶς ἀπὸ τὸ δωματίον, τὸ ὅποιον τοῦ ἔδωκαν, κατήθην εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἰδὼν τὸν κ. Κάς, τὸν ἐξέλαβεν ὡς τὸν ξενοδόχον, «Βρὲ ἀδελφέ,» τοῦ λέγει, «πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς δωματίον εἰς τὸ δευτερον πάτωμα, ἄλλως θὰ μαλώσωμεν.» «Κύριε, τῷ λέγει ὁ Κάς αὐστηρῶς, «κάνετε λάθος· ἐγὼ εἶμαι ὁ στρατηγὸς Κάς ἀπὸ τὸ Μίχιγαν!» «Ὁ στρατηγὸς Κάς!» ἐβέβηλεν ὁ ἄλλος, «συγγνώμην, συγγνώμην, κύριε Στρατηγέ, σὰς ἐξέλαβον διὰ τὸν φίλον μου τὸν φίλον μου τὸν ξενοδόχον.»

«Ὁ στρατηγὸς ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὁ κύριος ἐστράφη ἄλλου. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ στρατηγὸς ἐπανῆλθεν, ἔνυχε δὲ πάλιν νὰ τὸν ἴδῃ ἐκ τῶν ὄπισθεν ὁ κύριος ἐκείνος καὶ ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ στρατηγὸς εἶχεν ἐξέλθει, τὸν πλησιάζει τὸν κτυπᾷ φιλοφρόνως εἰς τὸν ὄμω καὶ τοῦ λέγει· «Βρὲ

Γιάννη, ἔχω ἓνα ἀστὲρον νὰ σοῦ πῶ, Ἡῦρα αὐτὸν τὸν βλάκα τὸν στρατηγὸν Κάς, τώρα δά, καὶ ἐνόμισα πῶς ἦσουν ἐσύ καὶ τὸν ἑκατοδράσα διὰ τὸ δωματίον μου!»

«Κύριε,» ἀποκρίνεται ὁ στρατηγὸς, πλοῦν αὐστηρῶς παρὰ πρὶν, «πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι καὶ πάλιν ἀντάμωσες αὐτὸν τὸν βλάκα τὸν Κάς!»

— Ἡ ἀλγὰ τοῦ Πάπα λέγεται ὅτι περιλαμβάνει 1160 ἄτομα. Ἐχει μετὰῦ ἄλλων 20 προσωπικοὺς ὑπηρετὰς, 120 ἐκκλησιαστικοὺς τοῦ οἴκου του, 170 ἰδιαίτερος τελετάρχας, 6 τελετάρχας, 206 ἐκτάκτους τελετάρχας, 30 ἀξιωματικοὺς καὶ 80 φρουροὺς τῆς τιμητικῆς φρουρᾶς, 14 ἀξιωματικοὺς τῆς ληστερικῆς φρουρᾶς, 7 ἐπιτίμου, ἱερουργούς, 7 ἀλλοδαποὺς ἐπιτίμου ἱερουργούς, 20 ἰδιαίτερος γραμματεῖς, 10 φροντιστὰς καὶ 60 θυρωροὺς

— Ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας Τέννyson ἀπολαμβάνει ἀπὸ τὰ ἔργα του εἰσοδήμα περίπου 150,000 φρ. κατ' ἔτος

— Ὁ ἀνθρωπίνος σφυγμὸς. Εἰς τὸ νεογέννητον βρέφος ὁ σφυγμὸς ἔχει 150 σφύξεις· εἰς τὸ λεπτόν* εἰς ἡλικίαν ἑνὸς ἔτους 110 εἰς ἡλικίαν δύο ἐτῶν, 95* ἀπὸ 7 — 14 ἐτῶν, 85* εἰς τὸν ἀνεπτυγμένον ἄνδρα 72* εἰς τὴν γυναῖκα 80. Ὁ σφυγμὸς αὐθάνει ὅταν πίνωμεν θερμὰ ποτὰ, καὶ ἐλαττοῦται με κρύα ποτὰ/Ἡ διανοητικὴ ἐργασία ἐλαττοῦει τὸν σφυγμὸν.

— Ἀνθρωπὸς τῆ ἐν Ἰαπωνίᾳ ἔχει συσκευὴν, ἡ ὁποία, ὡς ἰσχυρίζεται αὐτός, προεἰδοποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν πρόκειται νὰ γείνη σειςμὸς!

— Ἡ Ἀγγλικὴ Βουλὴ ἐσχάτως ἐψήφισε πρότασιν, κατακρίνουσαν τὴν Κυβέρνησιν διότι ἐνθάρρυνει τὴν μέθην ἐν Ἰνδία.

— Κατὰ τὸ 1888, ἐμβολιάσθησαν 583 ἄτομα κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Παστέρ, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον μόνον 4. Ἀπὸ 105 δὲ ἄτομα, τὰ ὅποια δὲθ' ἐμβολιάσθησαν ἀπέθανον 14.

Ἐν Ἰταλίᾳ ὑπάρχουν 12,948 ἄτομα, ἅτινα ἔχουν γραπτὴν ἄδειαν τῆς Κυβερνήσεως, νὰ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἑπαίτου! Φυσικὰ ἐγένετο ἐσχάτως πρότασις εἰς τὴν Ἰταλικὴν Βουλὴν, νὰ καταργηθῶν αὐταὶ αἱ ἄδειαι καὶ νὰ συστηθῶν πτωχοκομειὸν εἰς κάθε δρόμον.

— Ἐσχάτως ἀπέθανεν εἰς τὰς Σανδουκίκας νήσους ὁ Πάτερ Δαμιανὸς ὁ ἐπικληθεὶς ἀπόστολος πρὸς τοὺς λεπρούς. Ἐπειδὴ ἐκεῖ ὑπάρχουν χιλιάδες λεπρῶν, τοὺς εἶχον περιορίσει αἱ ἀρχαὶ εἰς μίαν μικρὰν καὶ ἀπόκεντρον νήσον ὅπου κανεὶς ὑγιὲς ἀνθρώπος δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' ὁ εὐσεβὴς αὐτὸς ἱερεὺς, εὐσπλαγχισθεὶς τὴν ἀθλιὰν κατάστασιν τῶν λεπρῶν, ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὰ κοσμητὰ του συμφέρουσα καὶ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ μετὰ τῶν λεπρῶν, διὰ νὰ κηρύττῃ εἰς αὐτοὺς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, τοῦτο ἐσήμαινε ἐντελὴ καὶ ἀμετάκλητον ἐγκαταλείψιν τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ ἐπὶ δεκάδας ἔλας ἐτῶν, ὁ Πάτερ Δαμιανὸς εἰργάσθη ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀτυχῶν λεπρῶν ἕως ὅτου ἐσχάτως ὁ Κύριος τὸν μετεκάλεσεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀνταμοισὴν τοιαύτης αὐταπαρνήσεως.

— Εἰς τὴν τελευταίαν του διαθήκην ὁ περίφημος ποιητὴς Σαίξπηρὸς εἰληκρῶς καὶ πληρέστατα ἀποκαλύπτει τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας του διὰ τῶν ἐξῆς ἐκφρασματικῶν καὶ σαφῶν λέξεων—«Συνιστῶ τὴν μὲν ψυχὴν μου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, τοῦ Πλάστου μου, ἐλπίζων καὶ ἀδιστακτικῶς πιστεύων, διὰ μόνην τῆς ἀξιωμασίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μου, νὰ γείνω συμμετοχὸς τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὸ δὲ σῶμά μου εἰς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐπλάσθη.» Καὶ ὅμως εὐρίσκονται ἄλλες μετὰ τῆς μαι, αἱ ὁποῖαι παριστάνουν τὸν μέγαν ποιητὴ τὴν, ὡς ἀπιστήν!

— Εἰς τὸν ἀσεβῆ δὲν θέλει εἶσθαι καλόν, καὶ δὲν θέλουν μακρυνθῆ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, αἵτινες παρέρχονται ὡς σκιά, διότι δὲν φοβεῖται ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ (Ἐκκλησ. ἡ 13α)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποσάκις ἐκήρυξεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν πατρίδα του;
2. Πόσοι ἐκ τῶν Ἀποστόλων εἶναι νυμφευμένοι;
3. Πόσον πρεσβύτερος ἦτο ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς τοῦ Χριστοῦ;

Συνδρομὴ «Παιδικῶν Ἀνηχημάτων», 8 κατ' ἔτος, ἐν Ἑλλάδι 40 λεπτ. ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ 60 λεπτ.

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφεῖου τῶν καταστημάτων ἈΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1889.—1828.